

عنوان مقاله:

معناشناسی ارتباط بین عرفان اسلامی و هنراز دیدگاه زیبایی شناسی

محل انتشار:

ماهنامه شباک، دوره 4، شماره 7 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

مهدی امیری - عضو هیات علمی دانشگاه ملی زابل، کارشناسی ارشد کارگردانی تیاتر

خلاصه مقاله:

هنر بازگشت به خویشتن به معنای بازگشت به شخصیت خویش و به معنای دمیدن آن روح سازنده و فعالپیشرو است، که در گذشته فرهنگ، جامعه، مدنیت را ساخت؛ نه به معنای بازگشت به مسایل مرده و منقضی شده بر حسب زمان و ضرورت. انسان امروز با همه چیز بیگانه است و جهان همیشه با او بیگانه تر، این مساله غربت است و این غربت باعث می شود که هنر به وجود آید علم کوشش انسان است برای آگاه شدن از آنچه هست. تکنیک و صنعت عبارتند از ابزار کوشش فکری انسان برای برخورد شدن هر چه بیشتر از آنچه هست، اما هنر عبارتند از: کوشش انسان برای برخوردار شدن از آنچه که باید باشد، اما نیست. هنر آن امانتی است که خداوند به انسان داد. به زمین و آسمان و کوه ها و دریاها عرضه کرد، هیچ کدام بر نداشتند و تنها انسان پذیرفت چون انسان است که دردمند است و احساس دارد و میتواند هنرمند گردد. در این مقاله سعی شده روش اسنادی اهمیت هنر معنوی و تجلی عرفان در تیاتر هنر اسلامی ایران مورد بررسی قرار گیرد و زیباییهای فراموش شده یاد آوری گردد و در نهایت نقش اساسی عرفان در تیاتر در جهت بخشیدن و هدایت هنر و هنرمندان به سوی مقصد الهی بیان شود.

کلمات کلیدی:

هنر عرفانی، رمزگرایی، فرهنگ، عالم خیال

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/994946>

